

અંબીકા જ્ઞાનોદય

રમુજ ગ્રંથ

૨૭૦૨

૨૦૦૬ ૫૨

॥ શ્રી ॥

અંબીકા જ્ઞાનોદય, રમુજ ગ્રંથ.

બનાવનાર
પુરસોતમ છોટાલાલ કૉન્ડ્રાકટર.
અમદાવાદ

શ્રી જૈન વિદ્યાવિજય પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ રીચીરોડ.
અમદાવાદ.

પ્રત ૧૦૦૦ સંવત ૧૯૬૨ સને ૧૯૦૬

કીમત ૦-૧-૦

સરવે સોખીલા સજ્જનોને તથા દેવીભક્તોને તથા યુવાવસ્થાના મીત્રોને વીનંતી કરવામાં આવે છે કે, કેટલાક મુર્ખ લોક પોતાના સ્વધર્મનો ત્યાગ કરી અવળા રસ્તે દોરાવા લાગ્યા અને અભીમાનથી પોતાના આપદાદાનો કમાવેલો પૈસો નીચ કામમાં વાપરવા લાગ્યા, ને અંતરમાં અભીમાન લાવી કહેવા લાગ્યા કે અમોતો દેવીના ભક્તજ છીએ! માટે દેવીનો પ્યાલો શામાટે ના પીએ, પણ મુઠ મતીના એમ નથી જાણતા જે આરામુરી અંબીકા સદાકાળ પોતાના ભક્તોને સહાય કરે છે ને મોક્ષ ગતી પણ આપે છે અને આપણાથી તો તેમાંનું તલપુર પણ બનતુંજ નથી, માટે અવળા રસ્તે પૈસા ના બગાડતાં પોતાનો સ્વધર્મ સાચવે! એટલીજ મારી વીનંતી છે, મહેરબાનો હું કાંઈ કવી નથી પણ મેં મારી અદ્ય બુદ્ધીથી આ રમુજ ગ્રંથ બહાર પાડ્યો છે તે વાંચી જીલ ચુક માફ કરશોજી. એજ વીનંતી.

લી. પ્રગટકર્તા.

અમદાવાદ.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કેપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમિક

૧૭૦૨

વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ અંહિકા જ્ઞાનોદય

૨૪૪ ગ્રંથ

વિષય પ૨૪૪: ૪૩૭

॥ શ્રી ગણેશાયે નમઃ ॥

અંબીકા જ્ઞાનોદય

રમુજ ગ્રંથ.

૧

ઓ ઈશ્વર, સુખકર, જગધર, દુખહર, થાજે સૌને સાહ્ય;
થઈ સાહ્ય, જગરાય, દુખમાંય કષ્ટ ક્ષણ માંય
હરનાશ, જગત કરનારા, પુણ્ય પ્રીતે હું તમને સદાય. ઓ.
નાથ નીરંજય, અતીશય સુંદર, નમન ચમન સજીયે:
પ્રીતે તુને ભજીયે, સદા હે મોરારી, થયો છું લાચારી. ઓ.

૨

ઓ ઇશ્વર દુખહરતા તારી, ભુલચુક માફ કરજે મારી;
શરણે છું ચક્રાધારી, થાજે સાહ્ય તું મોરારી. ઓ.
વીનતી મારી લ્યો સ્વીકારી, તુજ દાસનો દાસ છું મોરારી;
દુઃખહરતા મોરલીધારી, દો મુજને શાંતી સારી. ઓ.
નરસંઘની હુડી સ્વીકારી, પહેલાઈ, મુવ મીરાં તારી;
ઢંગારી અહુલ્યા નારી, છે શરણ તરણ તું ગીરધારી. ઓ.
હે મહેર લહેર ત્રીપુરારી, લે સઘળા સંકટ નીવારી;

અંથ પુણુ થાય ગીરધરી, સાદ્ય થને વીધનદારી. એ.

૩

રાગ કલ્યાણ.

શ્રી અંબીકા સતી, દીઓ શુભ મતી;
અચળ ગતી તાહરી છે, અજળ તુજ ગતિ. શ્રી.
અલ્પબુધીથી નમન કર્ણુ, અંબામા મુજ માય;
મહેર કીજે તુજ સેવક ઉપર, અંથ પુરણુ આ થાય. શ્રી.
જગતજનુની મૈયા હમારી, આપતણે વીસવાસ;
લકતો લાવે લજે જે તુજને, પુરને મનની આશ. શ્રી.
સંવત યોગણી બાસઠ સાલે, ભાદ્રપદ છે માસ;
દયા રાખને માણુ મારાં, છે સૌ તારા દાસ. શ્રી.

૪

પુરને મનની આશ, આરાસુરી પુરને મનની આશ;
રક્ષા કરીને દુઃખ જ કાપો, છે સૌ તારા દાસ. આરા.
શોભે શૃંગાર અંગે તુજને, મનમાં ઘણો ઉલ્લાસ. આરા.
તમામ સેવક કરે છે વીનતી, રાખો ચર્ણુની પાસ. આરા.
મહેર કરી મા બુધી આપો, કુબુધી કરને નાશ. આરા.
છોકરમત હજી મારી ઘણી છે, મટાડો સૌનો લાસ. આરા.
ઢાળને સૌ કુબુધી હમારી, ના જોઈએ ગામને ત્રાસ. આરા.
લાલ લેવા હું વીનતી કર્ણુ, અમદાવાદ મુજ વાસ. આરા.

લક્ષણ મારા રખજે સારાં, હું છુ દીન હાસ. આરા.

૫

થયાછોરે પતી.

સૌ ચાલો શ્રી અંખાના દરસન કરવા કાજે;
દરસન કરવા દુઃખ વીસરવા, ધરવા માનું ધ્યાન;
ત્યાં જાસુ, સુખી થાસુ, ગીત ગાસુ, પ્રીતે નહાસુ.
માણ પાપ માફ સૌ કરજો હમારા, પ્રેમે પાય લાગું. સૌ.
માતુ અંખે મહેર કરીને પુરજો મનની આસ;
માતુ મારાં, લાગો પ્યારાં, દીસો ન્યારા,
હવે જગત જનુની મૈયા હમારી, સેવકને થા સાધ. સૌ.

૬

લકતો સૌ ચાલો હરખે માણના દરખાર,	
માણ દરખારમાં નોખત બજતહે;	
નીરગાં સારંગી સતાર વાહ વાહ. (૨)	લકતો.
માણ મંડપમાં કેવીરે શોભા,	
હુમર હાંડી ને ગલાસ વાહ વાહ. (૨)	લકતો.
માણ દરખારમાં ચાચરીની સોભા,	
વંઝાને આપે મા આસ વાહ વાહ. (૨)	લકતો.

૭

આશાગોડી.

આરાસુરમાં જઈએરે, આજ આરાસુરમાં જઈએ;
 સુંદર મનોહર મુર્તી તમારી, હેત કરી ગુણ ગઈએરે. આજ.
 આરાસુરમાં માણ આપ ખીરાજે, દાસ થઈ પાસ રહીએરે. આજ.
 કલોદરવાવ માણ તુજ સનમુખ છે, પ્રીતેથી તેમાં નહીએરે. આજ.
 ચંડમુંડને મા આપે વધેયો, ચર્ણુ ગ્રહી પાસ રહીએરે. આજ.
 અલખેલા માણ મહેર કરીને, કષ્ટ હરી સુખ દઈએરે. આજ.
 મહીવાસુરને નાશ પમાડ્યો, માનસરોવરમાં નહીએરે. આજ.
 કરજોડે માણ ભકત આ તારો, ગળ્ગર કોટેશ્વર જઈએરે. આજ.

૮

દયાના નીધીના.

મંમાય, રક્ષાય, કીજે સદા સેવકની.
 માણ મહેર કરો, સૌને આજ આનંદે દુનીઆ વીશે.
 આનંદે (૩) આનંદે દુનીઆ વીશે. માણ.
 સુંલ નીસુંલ સંડાયો, દૈત મહીસાસુર માર્યો.
 ઘણી અદ્વ્ય બુધી હજી મારી, વીચારો આ મના ઘટે;
 વીચારો (૩) વીચારો આમ ના ઘટે. માણ.

૯

અલખેલીરે.

ચાલો દરશન કરવા આજ શોભા બહુ સારી,

માણ વસે આરાસુરમાંય જાઉં હું બલીહારી.—એ રાહ.
 માના માથે મુગટ ખીરાજે, હીરા મોતી ચળકેરે;
 શોભા મુગટની છે સારી, લીલા લીલમ લગકે. શોભા.
 જે ભજે ભવાની તુજને, દુઃખમાં થાજે સાદ્ય. શોભા.
 માને પારે ભવાઈ થાયને, વેશ ઘણા ત્યાં આવેરે;
 હજારો મણ ત્યાં ધી હોમાવાનું, ચાચરઆગળ લાવે. શોભા.
 કરજેડીને કરે વીનંતી, ભાઈ પુરસોતેમ નામરે;
 અમદાવાદમાં એતો રહે છે, કાલુપુર જુલ્લે મુકામ. શોભા.

૧૦

વીરા વેસ્યાના યારી.

માણ વીનતી હુમારી, લેજે સ્વીકારી, ઉરમાં ધારી,
 શેવકને સંભાળ.

નમે નરને નારી, દુઃખ નીવારી, શરણે તમારી,
 શેવકને સંભાળ.

માણ આપ જંગલમાં ખીરાજે, સેવકજન છે દુર;

ગળરવાળી આઘ અંખીડા, અરણ લેજે ઉરરે.

અહ્યાં હથીયાર ભારી, દૈત્યો સંહારી, ભકતો ઉગારી,
 શેવકને સંભાળ.

આ જુગમાં મૈયા આશરો તારો, મહેર કસો મંમાય;

સંકટ હરજે સેવક તુજના પ્રીતે પુજે તુજ થાય;

અંગાજળની ઝારી, હાથમાં ધારી, પુજા તમારી,
 શેવકને સંભાળ.

મુજ ઉપર ગુજરી.

અમો અમદાવાદના સ્ટેશન ઉપર આવી,
 જાવા ખરેડી ગામ ટીકટ કરાવી;
 અમો સૌ જન ઉભા સાથ પ્લાર્ટફોર્મની પાસે,
 અમો બેઠા ગાડીમાં ટીકટ લઈ ઉઠ્યાસે.
 પોલીસે પાડી ખુમ હઠો નર નારી,
 તવ ઘંટ વગાડી કહે કરો તઈઆરી;
 ઈન્જને પાડી ચીસ ગાડી ત્યાં ચાલી,
 ત્યાંથી પુલપર થઈ સાબરમતીએ આવી.
 ત્યાંથી ચાલી ખોરજ કલોલ જશુદન,
 મેસાણા ઉંઝા સીધપુરમાં દરસન;
 સીધપુર મધે શોભેછે રૂદ્રમાળ,
 દીઠી નદી કુંવારકા પાપતણે સંહાર.
 ઈન્જને પાડી ખુમ ઝપાટે ચાલી,
 પાલનપુર રોહ મુકીને ખરેડી આવી;
 ઉતરીને આપ્યુ દાણુ ચાલ્યો સંઘ જ્યારે,
 ઘણા પથર અમોએ દીઠા તહાં તે વારે.
 પણુ કાંઈ ઇજા નવ થાય ત્યાગે જે પાપ,
 ચારાસુરમાં અમે ગયા વગર સંતાપ.

૧૨

શીખગુની.

આરાસુરી માણ કીજે કર્ણા;
 પ્રભાતે તું બાળા મધ્યે તરૂણા.
 સંધ્યાયે તું વૃદ્ધા દીશો ઇશ્વરી;
 પાપો મુજ અમાપો હરો દીલ ધરી.
 ભાવેથી લજેને તજે પાપ જેહ;
 કીજે માણ રક્ષા એમાં નહી સંદેહ.

૧૩

વાહરે વાહ મન તારૂ.

વાહરે વાહ આજ કેવું ચતુર ચીત ખુશી થયું છે,
 સાદ્ય થજો શુભ માણ મારાં, લાગો પ્યારાં, દીશો ન્યારાં;
 ચઠો મારી વારે, મુને કોણ તારે, રહુ હું આધારે,
 ચરણ ચીત ચોટી રહું છે. વાહરે.
 આરાસુરી આવી ઉગારો, ચુકુ નહી સતધર્મ મારો,
 કર્મ સેવા દાડી, આરાસુરી માડી, શોભે તુજ સાડી,
 લજન મન ભાવી રહું છે-વાહરે.
 દૈત મહીસાસુર માર્યો, સુભ નીસુભ સંહાર્યો,
 ચંડા મુંડ ચોળી નાંખ્યા રગદોળી, અંબા માતુ લોળી,
 નીરખી ચીત ખુશી થયું છે. વાહરે.
 પાપી દુષ્ટને બાંધી મારો, સેવકજનને આવી ઉગારો,

(૧૦)

કરેા સુખકારી, નાંખેા દુઃખ વીઢારી, અલ્પ ખુધી મારી,
સકળ જગ વ્યાપી રહું છે. વાહરે.

૧૪

ભરથાર ખ્યાર જુલ્હી.

ઉતાર પાર માણ સૌ ભકતો ઉગારને;
સૌ ભકતો ઉગારને, દુળ્હો સંહારને. ઉતાર.
ઉગારો માણ મારાં છીએ સૌ નોધારાં;
નોધારાના આંધાર તમે વારે આવને. ઉતાર.
માણ હસ્તે મારા, પુણુ હું પાય તારા;
ભાવ ધરી ભજે નેને પાર તારને, ઉતાર.

૧૫

રઘુપતી રામ રૂઢેમાં.

સખી આવો માણ શુભ ગાવારે,
ખુશી આનંદ ખુબ મચાવારે;
પાપ પરહરીને સુખી થાવા,
અંબાણ મોરી માત રૂઢેમાં રહેજેરે.
માણ પડવે તે પુજા તારે,
ઘણુ ખુશી થયું મન મારે;
હેત કરી આરતી ઉતારે. અંબાણ.
માણ બીજે તે બાળે વેશરે,
આપે છુટા મુકયા છે કેશરે;

દીજે સેવકને ઉપદેશ. અંબાજી.
 માજી તીજે તે તત્વ બીચારીરે,
 અહુચર તુળબા વેરાઈ પધારીરે;
 આવ્યા કાળકા થઈ અસવારી. અંબાજી.
 ચોથે ચોસઠ બેગણી આવીરે,
 સેવક સઘળાના મનમાં ભાવીરે;
 ઘણો આનંદ ઉરમાં લાવી. અંબાજી.
 માજી પાંચમે કહુ શીર નામીરે,
 તુજ મુર્તી ઘટ ઘટ બામીરે;
 હણુજે હુળો જે છે હુરામી. અંબાજી.
 માજી છઠે તે છોકરમતીરે,
 અજબ દીસેછે તુજ ગતીરે;
 સાડી જરીઆનની ચળકતી. અંબાજી.
 માજી સાતમે શોભા સારીરે,
 કહી ના શકુ હું મુખે વીસ્તારીરે.
 પાપ તબે બને નરનારી. અંબાજી.
 માજી આઠમે હવન થાયરે,
 વ્રત મન વીશે લેવાયરે;
 સૌને દેખીને આનંદ થાય. અંબાજી.
 માજી નોમે નવરાત્રી કહેવાયરે,
 હેત કરી પુરસોતમ ગાયરે;

પાપ તજે ભજે સુખી થાય. અંબાજી.

૧૬ ડરમાં તું દીક્ષ સાથ.

ભજોને અંબે માત, સજન સૌ ભજોને અંબે માત;

જેની કીર્તી છે પ્રખ્યાત.

સજન.

માતુ હુમારી, ભકતોને ખ્યારી, પગેછે અંઝર નાકેછે વાળી,
નાચો નાચો સૌ દેઈ દેઈ તાળી, કૃપા કરશે માજી સૌને નીહાળી.

(એટલે સઘળા સુખી થઈશું)

તમે અરજ કરો માની પાસ.

સજન.

૧૭ ગરબી. આસો માસના દન.

આદીતે અંબે આઈ આશરો તારોરે,

મા ભક્ત જાણીને પાર આજ ઉતારોરે;

મા સોમે સેવું ચર્ણુ માજી તમારારે,

આ દુઃખ સઘળા કાપો માજી અમારારે.

મંગળે માજી ધ્યાન તારૂ ધરીએરે,

મા તમ દરસનને કાજ ઝુરી મરીએરે;

મા બુધે આપો સુધ શરણે રાખોરે,

તુજ બાળક જાણી આજ સુખ બહુ આપોરે.

મા ગુરૂએ લાગું પાય અંબે માડીરે;

તુને અંઝરનો જમકાર કસખી સાડીરે;

મા શુકરવારે સેવક પાયે લાગેરે,

ત્યાં નાહ ઘંટના થાય મરદંગ વાગેરે.

મા શનીવારે પુરસોતમ જોડી કહેછેરે,
અમદાવાદે મુકામ કાલુપર રહેછેરે.

૧૮ તાતનો ભરસો નથીરે.

શીઠ ફરે છે ફૂલ્યોરે ઓ જીવ મારા શીઠ ફરે છે ફૂલ્યોરે,
અંબા ભજન ભૂલ્યોરે, ઓ જીવ મારા અંબા ભજન ભૂલ્યોરે.

સાખી.

રાવણુ સરખા રાજ્યા, મુખ દશ ભુજ વીશ;
પરત્રી અભિલાસમાં, જાણ્યા નહી જુગદીશ. સીઠ.
બાલાવય રમતાં ગયું, જોળન નારી સાથ;
વૃદ્ધપણે કાયા ધુજે, ભૂલ્યો વૈકુંઠનાથ. સીઠ.

૧૯

સખીયો નીજ નીજ નીતી.

ધન્ય અંબે માત આજે તુને વીનવુંરે,
કર જોડીને લાગુ તમને પાય;
સદા મહેર કરીને સેવકને સંભાળજેરે,
સરવે હજીમળીને ગુણ તમારા ગાય,
એવા આરાસુરી માત તમોને ધન્ય છેરે.

સાખી.

અંબા મા કર જોડીને, નમન કરૂ છું નીત;
કુખુધી સમજી કાપજે, આપોને સદ્ગુણ.

માત અંબાતણો ગોખ છે રળીયામણોરે,
માને જડીએલ બાબુખંધ હાર.

એવા.

(સાખી.)

અંબે આઈ તુજને નમુ, ખેઉ કર જોડી આજ;
સેવક સઘળા ધારીને, રાખોસૌની લાજ.
માનું માનસરોવર દિસે છે રળીયામણોરે;
માની સનમુખ છે કલોદર વાવ.

એવા.

(સાખી.)

બાળ તમારો વીનવે, લેજો મુજ સંભાળ;
અરજ સુણીવારે, આવજો માતુ દીનદયાળ.
મંડપ માંહી સુંદર ત્રણ વાઘ સોભતારે,
જાતાં મંડપમાં ઠાળે નાનું બાર.

એવા.

(સાખી.)

અંબા મા તુજ આગળે, ગુણ તમારા ગાય;
તુજ દાસતણો હું દાસ છું, થાજો દુઃખમાં સાદ્ય.
દાસ પુરૂસોત્તમ કરે તુજ વીનતીરે;
દુઃખ કાપો, આપો, સુખ નીરંતર આજ.

એવા.

(૨૦) ક્ષત્રીકલંક.

સૌ ભકતોની પુરો માળ આસ, અરજ આજ સુણો મારીરે.
આવી પાચે નમે તારા દીન દાસ. અરજ.
કોટેશ્વરમાં નહાવા કેરૂ ઠામ. અરજ.

પાપી પાવન અશક્ત પામે હામ.	અરજ.
માનુ રૂપ ત્રણુવાર બહલાય.	અરજ.
જાતાં જમણે જોત ભીંતમાં ફેખાય.	અરજ.
પ્રજાતે દીસે નાનુ બાળ.	અરજ.
મધ્યે તરૂણા વૃદ્ધા સંધ્યાકાળ.	અરજ.
તારી પાસે આવ્યો છું દીનદાસ.	અરજ.
સૌ ભકતોતણી પુરો માણ આસ.	અરજ.

(૨૧) લાવણી.

ધન્ય ધન્ય અંબે માત, હું તો બંને જોડુ હાથ;	
કરૂં પુજા ફીલ સાથ, થાઉં જોઈને રાણ.	૧
માત આરાસુરમાં છાજે, વાઘ ઉપર ખીરાજે;	
માતા પારે નોખત વાગે, વાગે તનોમ તનોમ.	૨
મહીષાસુરને માએ માર્યો, ચુંડ મુંડને સંહાર્યો;	
સૂદ્રી ભાર ધણો ઉતાર્યો, ધણા કોધે ચડી.	૩
માનું દહેરૂ રૂપ વીશાળ, સામુ દીસે છે દ્વાર;	
જાતાં ડાબે નાનુ બાર, માણ સનમુખ છાજે.	૪
દાંતા નાકે વેરાઈ માત, એ તો હાજર સાક્ષાત;	
જાતાં ભાણુ અંજઈ માત, કોટેશ્વર નાકે.	૫
પારે ત્રણુ વાઘ ત્યાં છાજે, માણ સેવકના દુઃખ ભાગે;	
ત્યાં નાદ ઘંટના વાગે, વાગે ટીન ટીન ટીન ટીન.	૬
આચર મધે લોક મળ્યાછે, આરસપહાંણો ત્યાં જડ્યાછે;	

ટોળે ભકતો બહુ વળ્યા છે, ગરબા ગાવા, ૭
કહેછે પુરસોતમ તુજ દાસ, અમદાવાદમાં છે વાસ;
કાળુપુરનો છે દીનદાસ, પઠાણવાડે. ૮

૨૨

વૈદરભી વનમાં.

પાયે નમુ માત તુજને, આરાસુરીને આજ;
હેત રૂઢે ધરી માવડી, કરજો સેવકના કાજ. પાયે.
તુજ વીના મુકતી નથી, જોતા એકે પ્રકાર;
જળ વલોવી જીવો મથી, માખણ નાવે લગાર. પાયે.
ગાન તાન સમજી નહી, નથી તેનું કંઈ કામ;
ભાવે ભજન રૂઢે આદરી, જપવુ તારૂંજ નામ. પાયે.
પાયે પડુ તુજ ઈશ્વરી, કર જોડીને ચર્ણુ;
કહે દાસ તારો રહેવું સદા, બાળાબાઈના શર્ણુ. પાયે.

૨૩

નટવર વસંત.

શ્રી અંબિકા ભજન મન ભાવી રહ્યું,
ભાવી રહ્યું મન લોભાવી રહ્યું. શ્રી.

(સાખી.)

અંગે સાડી શોભતી, શીશ મુગટ ઝણકાર;
કાને કુંડળ ઓપતાં, ગળે એકાવળ હાર.
અરજી લેજો માજી ધ્યાનમાં ઉતારી,
ચર્ણુની શેવા માજી પ્રીતે ગ્રહ્યું,

(૧૭)

પ્રીતે ગ્રહુ મન લોભાવી રહ્યું.

શ્રી.

(આખી.)

સૌ સેવક કરે વીનતી, માજી દીનદયાળ;

મહેર કરી હુનીયા વીરે, લેળે મુજ સંભાળ.

ભાવ ધરી આરાસુરમાં ગિરાળે,

અહ્ય બુદ્ધિને ગુણ શા હું કહું,

શા હું કહું મન લોભાવી રહ્યું.

શ્રી.

૨૪

ખીતી ના લગાર વા'લી.

સાદ્ય થળે મુજ માડી, સેવકને આવી તારો,

સંકટથી આવી ઉગારો, સેવકને આવી તારો;

પાયે નમે નરનારી, સાદ્ય થા માજી મારી;

થાઓ સદા ગુણકારી, સદાનો હાસ તમારો.

સેવકને.

ના નાંખો મુને તરછોડી, કડ્ડ અર્જ થોડી થોડી;

ઉભો છું ઘેઉ કરળોડી, હુળેને સંહારો.

સેવકને.

સૌ ભકતો પાયે લાગે, જે હુષ્ટ કરમે ત્યાગે;

ત્યાં નાહ ઘંટના વાગે, સૌ ભકતોને ઉગારો.

સેવકને.

૨૫

મેલો કેડો મારારાજ.

પાયે નમે નરનાર, આરાસુરી માત તમોને;

વૃધ યુવાનીઆને બાળ, આરાસુરી માત તમોને.

આદીતવારે અંબીકા આવ્યા. થઈ અસવાર;
અરજ સુણી બકતો તણી, માએ હાથે ગ્રહ્યા હથીઆર. આ.

સોમે સોભા બહુ બની, કંઠે એકાવળ હાર;
સાડી સોલે જરી તણી, માને ઝાંઝરનો ઝમકાર. આ.

ગાંજળે મન માડુ ઘણું, મુગટ દેખી હરખાય;
કંઠ આડ કનક તણી, રૂપ ત્રણવાર બદલાય. આ.

મેં સુધી આપળે, છે સૌ તારા ઢાસ;
સુધી સઘળી કાપળે, મને છે તારે વીસવાસ. આ.

રમારે ગડગડયાં, માણ ઢોલ નીસાન;
ડીવાસુરને મારીયો, કીધા અંડ મુંડ છેદન. આ.

રવારે શી કહું, મુખથી હું ચોભાય;
સકળ ટોળે મળી, એતો ગરબા માના ગાય. આ.

લીવારે સુણળે, અરજ કરીજે આજ;
કે તારા બાણળે, તમે રાખોને સહુની લાજ. આ.

ગરબી વારો આઠની, કહે પુરસોતમદાસ;
ગાશે સુણુશે શીખશે, માત અંબા પુરી તેની આસ. અં

૨૬

છોડો દારૂ તમે ભાઈ, જશે સઘળી કમાઈ;
પાસે રહેશે નહીં પાઈ, ભાઈ ખીસ્સામાં. છોડો.
દારૂ પીસે ખુરા લોક, તેનું જીવ્યુ થાશે ફેક;
તેને થાશે સઘળા રોગ, ભાઈ તળીયતે. છોડો.
ઘોડા ગાડીમાં મગદાશો, ઘણું મનમાં પસ્તાશો;
પછી અંતે ખત્તા ખાશો, ભાઈ દુનીઆમાં. છોડો.
દારૂ કરી દે બે માર, તેનો છોડો તમે ખ્યાર;
અંતે કરશે ખુવાર, ભાઈ પછશેથી. છોડો.

૨૭

સૌનેછે છેલી સલામ, પુરૂષો પ્રેમી સૌનેછે છેલી સલામ.
સકળ સલાનો દાસજ હું છું, રહો સૌ સુખીયા તમામ. પુરૂષો.
જય અંબા સૌની આશાપુરે, સોઠ તને આ ઠામ. પુરૂષો.
નથી હું કાંઈ કવીત્રંચનનાવ્યો, તમામ અંબાકેરી હામ. પુરૂષો.
નેક ટેક સૌનો માજી રાખે, મળજે સૌને સદધામ. પુરૂષો.
સરવે ગામોથી સેવકો આવે, છોડવા દુઃખના ઠામ. પુરૂષો.
લાલ લેવા હું વીનતી કરૂં છું, ટાળજે કુખુધી તમામ. પુરૂષો.
મહેર કરી મા સુખુધી આપો, લાલ લેવાનું તુજથી કામ. પુરૂષો.
છે અમદાવાદનો લક્ષ્મી અંબાનો, લાખ્યામાં ભુલો કરજો માફ. પુરૂષો.

જમો જમો અંબે માત (૨) કરૂં આરતી હેતે દીલ-સાથમાં.
 પ્રેમે લીયો પરસાદ (૨) ધરૂં જાળ પ્રેમે મુજ હાથમાં. જમો.
 કીધી ચટણી બહુ જાત (૨) લીલાં મરચાં કેરી અબરખની;
 વળી ટોપરૂં ફૂદીનો (૨) નાખી કોથમી કરી સવાદની. જમો.
 મન ભાવ્યાં થયા શાક (૨) સુરણ શકરીઆ બટાકા વંત્યાકના;
 દુધી કારેલાં ડંકોડા (૨) કોળુ તાંદળજે વટાણાચણા સાથમાં. જમો.
 મઠ, મગ, ચોળા વાલ (૨) ભાજી મેથીની લુણીની પરવર પ્રીતથી,
 ભાજી પુવાડની સારી (૨) પાપડ ચોખાના મકના કર્યા રીતથી. જમો.
 પાપડ અડદનો કર્યો (૨) ચોળા મગના પાપડ કર્યા લાવથી,
 કીધું અથાણું મેં સાડું (૨) કેરી, કરોઢાં, ખારેક, કેરાં લાવથી. જમો.
 લીધું મરચાંનું સાંઈ[ર] બીલાં, ગુર્દા પપૈયા ભલી ભાત્યના,
 કીધાં ભજાયાં તળેલાં (૨) કેળાં કોળાં બટાકા વંત્યાકના. જમો.
 સુરણ મેથી ગલકાનાં (૨) દુધી તુરીયાં, શકરીઆના સાથમાં,
 અડવીના પાંદા સારા (૨) જમો લાડુ થાળ પ્રીતે ધરૂં હાથમાં. જમો.
 મોતીચુર મગદળીઆ લાડુ (૨) અમૃતપાક લાકડશી મીઠાસમાં,
 ચુરમાસોજનો છે લાડુ (૨) સકરપાળાના તળ્યા લાડુ ઉલાસમાં. જમો.
 લાડુ કણસઈ કેસરપાક (૨) ગુલાબપાક પેંદા જલેબી હાથમાં,
 સુતરફેણી બરફી સારી (૨) ગુલાબ જાળુની ટોપરાપાક સાથમાં જમો.

કીધો હલવો ચાર જાત (૨) બદામ, દુધીનો, સોજનો મહીમ જાતનો.
 મેસુક કચોરીને પુરી (૨) માલપુવા, દુધપાક ભઠ્ઠી ભાતનો. જમો.
 શીખંડ બાસુદી સુખકાસી (૨) ભાત કમોઢનો જમો ઉલાસમાં.
 કીધી કઢી છુટી દાળ (૨) પાન સોપારી દ્યો સુખવાસમાં. જમો.
 જે જન થાળ પ્રીતે ગાથે (૨) રાખે માજી સુખી સરવ ઠામમાં,
 વહે પુરસોતમદાસ (૨) જીલ્લેકાબુપર અમદાવદ ગામમાં. જમો.

૨૬

આરતી.

શ્રી અંખે સુજમાત, આરાસુર વાળીમાં
 અંબા ધ્યાન ધરું હું, જાઉં બલ્લીડારી. જયો. જયો.
 ઊરાજો શીરછત્ર, ગુણ તારા ગાતા મા;
 કારજ સૌ સુધારી, દીજો સુખ સાતા. જયો. જયો.
 નીશદીન પુજા અય, ભજો નરનારી મા;
 પુરો સકળ મનોરથ કળેા નીવારી. જયો. જયો.
 રમતા સમળા જકત આરાસુર આવી મા;
 શોભા નૌતમ દીશે સેવક મન ભાવી. જયો. જયો.
 તમ ચરણનો દાસ, ગુણ તારા ગાએ મા;
 મન તન સીધજ રાખે, પાપ સહુ જાએ. જયો. જયો.

ઉપજ્યો હર્ષ અપાર, કરૂણા કરો માતા મા;
 પછાડ્યા સૌ દૈત્યો, હતા મદમાતા. જ્યો જ્યો.
 રક્ષા કરજો માત, સંકટ હરનારી મા;
 મનવાંછીત ફળ દીજો શેવક સુખકારી. જ્યો જ્યો.
 હેત કરી મુજ માત, ગુણ તારા ગાઉ મા;
 રણકુ તુજ ચરણમાં, આરાસુર જાઉ. જ્યો જ્યો.
 હુણજો હુળો આપ, પુરો મન આસ મા;
 જોડી બેઉ કર શરણે, પુરસોતમદાસ. જ્યો જ્યો.

